

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Napoleon Bonaparte, (en Mythe)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Napoleon Bonaparte, (en Mythe)", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_1-txt-shoot-idm92/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

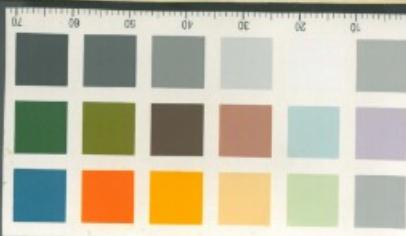
[Læs CC0-erklæringen](#)

Napoleon Bonaparte,
(en Mythe).

Vaa en Tid, da det synes som de Danster ret vil vaere
neom Historiens Fordomme, der hos dem ere saa dybt
indgroede, at de seent eller aldrig høye sig til den
frei, philosophiske Anskueling af Livet: af Tiden i sine
evige, og Evigheden i sine tímelige Forhold, paa
en saadan Tid er det neppe upassende, at minde
om, hvilke strælende Lys der er opgaaeet over Tis-
derne, og som da saa overblevne Chronos-Dyrkere
omsonst vil stræbe at udsukke: det mystiske Lys,
hvori alle Gestalter bescrives fra det tunge Stov, og
forklares til aandige, betydningssfulde Figuret. Et
Glimt deraf var det, som opklarede Bayle og
Voltaire, og man kan ikke nægte dem den For-
tjeneste, at have aabnet Kampen mod Epogelset fra
de gamle Dage, der udgav sine Dromme for Sand-
hed, mod hvad man kaldte Historiens Vidnesbyrd:

3 題。

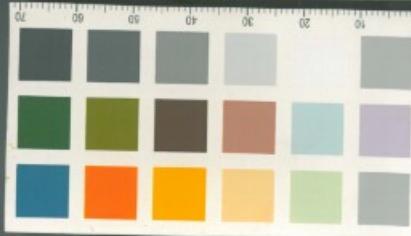
(1)

med den massive Jordom, at de forrige Menneskes
Aabenbarelser skulde lænkebind de folgendes Aand,
at Grunden skulde være over Bygningen, Sylen
over Taget, Doden over Livet. Den critiske For-
nufstes Stier over Kroniken, er da en ligesaa sand
som en hellig Foerklaring af Mythen om Zeus der
overvandt Chronos, men, for at blive i den store
Spaandoms-Mythe, saa maatte dog, for Zeus kunde
velig fra Olympen styre Verdens Rige, de gudes
blinde Titanner nedskytes i Tartarus, og det maatte
eklindes, at Chronos med Ret havde hersket, til
Chronidens Time kom. Opstille maatte vi da
etter, ikke nogen virkelig Chronos, men Skyggen af
ham, som den dunkle Grund hvorpaa Chronidens
Throne hviler, som den blottte Potentialitet, der ikke
binder men bærer, med andre Ord: vi maa lade His-
torien gælde for hvad den er: en mystisk Spaadom
om det højere Formuft-Liv, der og var virkelig,
i det den blev virkede samme, men mistede netop
derved sin Virkelighed, eller, som Mythen udtrykker
sig betydningsfuld, sin Manddoms-Kraft, og skal
betragtes for hvad den er: en Skygge, men en værdig,
hellig Fader-Skygge, som Formuftens Kun-
befriede fra et smertefulde, indbildt Liv, for at
give den en rolig og virkelig Dob, indfore den
med sig i den evige Høje.

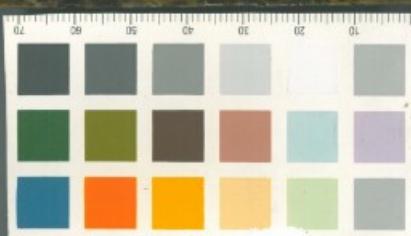
Man seer da let, Historien skal ikke længer cels ticeres, men anstues, thi hvem vil føgte med Styg- ger! Intet i den skal läses, thi het giolder det i alle Maader; de mortuis nil nisi bene, og Intet kan være mere latterligt, end at give Skitsmisse mellem Mythe, Digtning og Historie, som jo aabenbar ere Det i Gader. Stygen, anden Forskiel at sige, end den nødvendige mellem Poesse og Prosa, hvoreaf hin udtrykker den guddommelige Aeling, denne Steen-Ederiet, hvorved Sonnen fejles. Afsaa, ikke i hine Steen-Kiser som man har kaldt Histos- rier, men i Poessiens og Kunstens guddommelige Barkar, der skal Kroniken studeres, ikke indstu- deres, men udstudereres. Skal den virkelige Historie, ikke læres, men konstueres. Ingen tanke imidi- lertid, at hvad man har kaldt de virkelige Begiven- heder, herved tabe noget, nei de vinde netop, ved at anstues i det Ideale, den Vigtighed og Betydning, man omsonst probeerde at give dem ved en indbilde Realitet, der kun var en Forstening. Udelukkes skal de ikke, men oplukkes, saa Perlen de i blind Natur-Drift stræbe at indslutte, kan komme til at stræle i Lyset.

Længe nok have vi saget i Pike, Stygen, og hengivet os i Doden af blind Verbobighed for Far-

bres Love, det er Tide at vi høve os til Livet i des Ideale, hvor Styggen maa bære og Doden tjene os. Allervigtigst er det imidlertid, at vi høve os over hvad der i det Nærværende vil som med Trolddoms- Kraft indkogle os i den laveste, mest betydningsløse Christiens, under Navn af Realitet, ja aldrig var det mere nødvendigt at anstue, hvad man kalder Dagens Begivenheder i det ideelle Lys, end netop nu, og her til vil jeg give et Bidrag, ved saaledes at anstue en Mythe som man længe nok har udgivet for puur Realitet, den saa bekende nemlig om Napoleon Bonaparte.

Jeg anseer dette for saamget nødvendigere, som neppe nogen Mythe, naar man undtager den om Christendommen, og den om Islamismen, har saa- ledes sat Verden i Bewegelse, og saaledes farvørligt Eufinders, ja Millions Gemyster. Om man croede at Adam, Cain, Abel, Christus, Muhammed, Hildebrand, Gotfred, Luther havde været virkelige Mennesker og havt de Hændelser, Mythen tillegger dem, det vilde i en saa oplyst Tide ei sige stort, da man dog ei belymre sig videre derom, men har vi ikke selv oplevet Dage, da man, endog midt i Tysklands Athenen, Skat for Mythen om Napoleon, ja, uagter de Hundredeufinders, der i tre Verdensdele skal være segnede for hans Legioner, naturligvis,

maa skives paa Mythographens Regning, tor man dog vel dristig paastaae, at den Mythe har kostet mange Menneskers Rosighed, ja endog Enkeltes Liv. Et der ikke midt iblandt os endnu Mand, ellers som det synes, ret fornuftige og oplyste, der si robs me ved at paastaae, at dette Indbiidningskraftens Gøster ei alene har levet, men lever endnu? Vel bor det forstaars mythis, at Hore, fra Østen, Syden og Norden have mylende valfaret til Paris for at finde og fange Uhyret, men vist er det for Avor man figer og skriver Eligt, og mange tror det; ja sionde de moar tilstaae at man fandt ham ikke, vil de dog heller indbilde sig at han lever paa en anden Hemisphære, end ved en intellectuel Anskuelse lære at han albrig har været anderledes til end Adam, Noah, Moses, Socrates, Plato, Alexander, Cæsar, Nero, Luther, Dannemarks syv Christianer (man lægge vel Mærke til det hemmelighedsfulde Syvtaal!) og hvad alle de Navne hebe hvormed Mythologien har overlaasset og indvillet Historien, men ogsaa for Sejrens Dio aabenbarst Naturens og Tidernes underfulde Verelspil og gaabefulde Udvikling: det egensejlige Indhold af den sande Historie. Tor nu klartig at indse dette, ville vi strobe at glemme ganste den nærværende Tid, og saa et ophojet Stade i den tilkommende, med fordomsfrist Vist overslue den

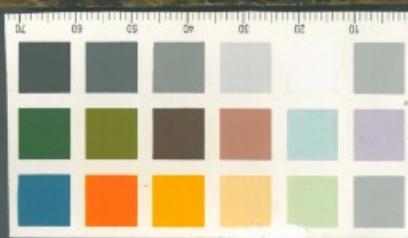
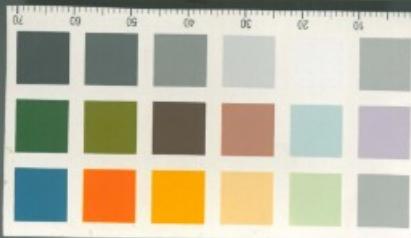
Mythe, eller rettere den Krebs af Myther, der ubrigt gior hvad man har kaldt Napoleon Bonapartes Historie. Myfrankerne, heder det, assatte i en Nationalforsamling deres Konge, Ludvig den Sextende, haishuggedde ham, lode hans Son forsømgle i et Hængsel, lukkede alle Templer, uden Hornuftsens og Friheden, forde Krig mod hele det øvrige Europa, stoddes efter utrolige Bedrifter i Nod, men freides pludselig ved en Corser Napoleon Bonaparte, der ikke blot tvang hærdad alle Europas Magter til Fred, men indtog Malta og Egypten og trængde frem til Ace i Palestina. Altet uddrod Krigens i hans Fæværelle, Frankrig trængdes, Napoleon kom over Havet paa en eenvig Snekke, Alt vegg for ham, han blev Consul, han blev Keiser, Europa Fjalt for ham, Throner faldt, Throner rejsedes paa hans Vink, han lukkede Gastlanders Kyster for Havets Dronning, hans sejtrige Legioner plantede Denen paa Cap Finisterre, paa Jylland Heder og paa Moskovs Ruiner. Endelig faldt han, hærdad alle forlod ham, og med nogle hundrede Folgsomvende maatte han begive sig til en siden Ær mellem Korsfika og Italien, hvor han paa det noieste bevogtedes af engelske Snekker. Dog, pludselig undveeg han, gik i Land i Frankrig med sine saa gamle Krigere, Hør efter Hør sendtes imod ham af Ludvig den

Attende, den halshugne Konges Broder, men han blev, uden Sværdslag, Hovding for dem alle og paasatte sig alter Keiserkonen. Igien slokkedes Hare imod ham fra alle Hjørner, han kæmpede sejrig mod dem ved la belle Alliance, men med Et overfalde en panist Skrok hans Legioner, han maatte flygte. Fastlandets Hare trængde lige ind i hans Hovedstad, selv overgaar han sig i Engellands Vold og fordes til Den St. Helena, for der i Statsfangenskab at ende sine Dage.

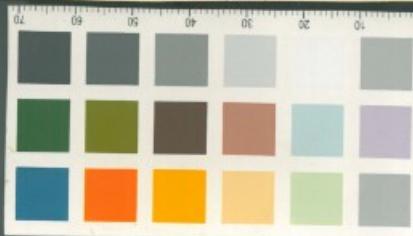
Dette er Ømridset af den kun alt for vel beskiedte Mythe, som vanteleg vil komme til Esters slægten med end flere eventyrlige Tilfældinger, alt dette skal være een Manss Bedrifster og Hændelser, og det i et Tidsrum af mindre end tyve Aar, hele den Række af kolossale Begivenheder, der aabenbare udtrykkes for Aarhundreders mægtige Gjæring og Kamp skal i mindre end 30 Aar have udviklet sig, og givet den halve Verden en forandret Skikkelse! Vil nok, vil det trebiote Aarhundrede Chronoscop sig, bliver det siedse en for Naturphilosophen mæktig, maaske endnu ikke ganzte forklaarlig Gaarde, hvorledes man med en forunderlig Enighed om taler i gamle Boger disse Bildragtsler som samtidige, heraaabet sig paa egne Dine og Dren, men ogsaa foreregnet, hvormeget heraf maae skrives paa de høje

pige Interpolationers og senere Tilfældningers Regning, beviser det Alt hoerken mere eller mindre end den Sandernes Bedragelighed der er for vis til at kunne bevises. Vel maae vi et Drieblik stude ved at mose en saadan Lettroenhed i den Alder, der lykkes stede sig selv med Tilnavnet af den fornuftige og oplyste, men hvem twivler om at det kun var Oplysningens svage Morgenbæring, at Hornuften, nylig vaagnet af den underfulde hellige Somnambutisme, der som bekendt var den graa Dædels Kjendemærke, ei kunde tøve til det inde Vie oplodes, og det mystiske Lips opgit, i hvilket det Ewie og Endelige samme mensestier, saa at sige forstenede sig i den blot sandfælige Bestuelse, og tog de mystiske Gestalter, der deels som Gienfærd fra den forrige Østdit, deels som Væsler for den op sig først nu ubvillende Tid, for virkelig objective, fornuemassige Skabelser. Langt være det fra os at bebrede Tiden sit Stade paa et Trin der fængslede den med en evig Nødvendighed, snarere maatte man smile over den Hornemhed med hvilken just den Alders Mennesker saa paa sig selv og de forrige Tider, eller maaske beklage dem, der medens de drømde om Lips, ravede i Morke og sjalv for deres egen Skygge. Dog, hellere vil vi ventlig misundre de Fortbigangne, hvem det timedes endnu at see et Esterlein af de kolossale Figurer der

i Phantasien Alder vandrede som Gubegestalter paa Jordens, og dernest stræbs, da det Svundne ei lader sig opmåne, at bemytte det Fortrin en retfærdig Guds dom stænklede os i klar Ertiendelse, ved at bringe Lys i denne store, underfulde Mythe.

Man veed, at efter de stærke, frugtfulg majestætske Rørelser af Naturens Aand, følger en Slumrime hvori Hjulen mindes afbrydes end forherliges ved et Efterdon og Efterskin, der saa at sige er Mænsterstaanden Dromme, og ligeban maas det nødvendig aabenbare sig i Tiden og dens Omstændelser, thi Tidens Aand er, som vi veed, tun Viseren paa Jorduhrets dunkle Skive, der skret af hemmelige Kræfter, nois betegner Gangen af det hellige Seiers vært, hvis indreste Rørelse intet Vie saae og intet Dre horde, og som ei er opkommet i noget Menneskes Hjerte, men som aabenbares af Aanden for dem som den elste. Vi finde derfor ogsaa, at efter den egentlige Synskid eller Phantasien Alder, hvis egenlige, virkelige Værk er de usorgængelige episke Toner, der end lyde i og for Menneskelægten fra Grækenlands soekkare Dange, og end meer fra Palestinas dunkle, spredede Hoje, følger en Drommetid eller Holelsens Alder, en Sabbat i hvilken den Korefæstede hviler i Graven. I denne Tid ledte Menneskestanden i Dromme om den forsvundne

Glands og Herlighed; og digtede drafør de store, besyndningsfulde Myther om en Christi Statholder, som med sin Hjørnestav vogtede Hjorden og med Sværet lugtede over Fjende, der vilde forstyrre Hjulen, besticke Graven, rove de hellige Nogler hvormed den i sin Tid fulde oplades: om Europas Vandring under Korsets Banner mod Syden og Østen, Inde tagelsen af Jerusalem og Constantinopel, futter colossalske herlige Dromme, der i Middelalderens romantiske Digting og Malerie noksom kundgjorde deres Virkelighed, kundgjorde, at Hjertet inderlig højede efter det Himmelstes og Helliges Nærværelse, og vidste med underfull Kraft at fremtrylle deis sonde, strænende Lignelser, hvilke derfor selv vi bestue som Middelalberens usorgængelige, evige Værk. Endelig, der Sabbathen var forgangen, vaagnede Mensenest til fornuftigt Liv, og under et Jordstæks væltedes Stenen fra Graven, men, ligesom vi løse i den store Opstandelses-Mythe, det var mortl endnu; Nogle troede paa Opstandelsen, andre nægtede den. Ingen vilde troe uden hvad han indblikte sig at see med aabne Hjne, og dermed opkom den store, underfulde Twist og Giæring som afbildes i Mythen om Napoleon Bonaparte, som da vistlig er evig, usorgænglig Sandhed, men just derfor ingen ligeslem Fortælling om een Mand og een Menneske-

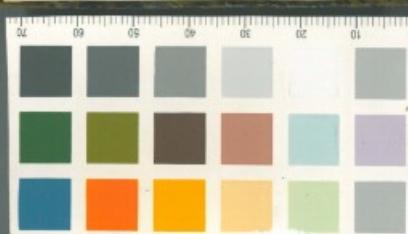
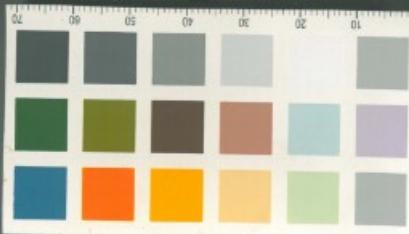

11

alder. Efter disse Bemærkninger, der ere ligelaa
ufsejbare som den Naturs evige Love de simpelt ud
trykke, kan det neppe falde nogen vanskeligt at for
klare Mythen i det Hele, om end entelte Trods Bet
ydhed endnu ei fuldelyg vil aabenbare sig. Klar
Eksiendelse og uafhængig Noelle, eller som man i
gamle Dage mindre bestemt udtrykede sig: Hornuft
og Frihed ere unagtelig Elementerne i det Sande,
evige Hornufliv, men yttre sig naturligvis i Dags
nningen enten adskilte eller dog i en urigtig Forbin
delse der maa avle Strid, som enhver Sammens
komst, der ei er Forening, ligesom da nødvendig
maae yttre sig i den fuldkomneste Modsatning til
Drommetiden som saadan. Maer vi nu høre om
Myseankernes Opstand og Raab paa Hornuft og Fri
hed, da maa vi derved ei tanke paa et sædtes Fol
kesærd, siondi det vel er muligt, at et saadant kan
have været til, men kun paa den ny Aands første
store Kraftytringer, thi det er noksom beklaadt at
Franner har været en almindelig Vennevenie paa
alle Europæer nordenfor Grækenland, og i Skrifter
fra de Dage som ere forfattede paa Tysk, et Sprog
der slet ikke talbes i det Land der besyndelig sat
have hedt Frannerig, sinder man ofte Udtrykket gam
mel frankisk (altfrankisk) som eenstydig med
gammeldags. Derfor sinder man ogsaa i Mythen

12

om Hornstogene at det var Franner som indtog
haabe Jerusalem og Constantinopel, og det er da
klart, at den hele Tale om den saakaldte franske Re
volution blot betegner Stridra mellem den gammels
frankiske og nrfrankiske Aand: mellem den rigende
Nat og den grænde Morgen, og Kongens Halsbhugs
gelse er et malerisk Billede paa det Frembrud af Lyss
straalerne, der fremstiller Mørket som et hovedligt
Uhyre. Myseankernes Opstand betegner da det første
store Forsøg paa at bevæge sig i Masse med Hornuft
og Frihed i Samfund, og den med al Det saakaldte
Revolutionstid, betegner Kampen deels mod
Drommetiden, det gamle Chaos: Konge, Adel, Pre
stekab, Munkehusen, Russer og Tyrker, deels mod
Hornuftens og Friheden, hvor for sig, der frygte for at
tabe Selvstændigheden i en Sammensmelting, eller
som den alting personificerende Mythe udtrykker sig:
mod Tydskere og Engellsænder, thi Tydsk
(Deutsch) af at tyde, (heute) er Udtrykket for det
rein Hornufige, ligesom Engelsk (bestlagt med En
gel) Udtrykket for det Fri, Ubundne, hvorfor ogsaa
i alle Mythe Engelland tilbres som en Havets
Dronning der sover si og bydende paa de syhoie
Bolger. En saadan Kamps Nødvendighed indses
iet ved at betragte de menneskelige Vilkaar, thi man
maa her tanke sig Stægten som vaagnende af en

lang brømsfulb Slummer, nogle stræbe med lukkede
Øine at vedligeholde Blændværket, andre forlæste
med det alle høiere Syner, og vil ponere Sandes
verdenens udvortek former som det eneste sande Vise
felige, andre igien vælge mellem Drommebillederne,
eller rettere hænge fast ved det standhaftigste, og vil
herefter skilte og ordne alt, og saa fremdeles; kun
Enkele med Seerblik begavede, ansuu Forholdene
klarere i den næste Morgenstund, og kan de end ikke
anslue den dybe Conjunction i sit underste Væsen, er
kiende de dog Samfundets Nodvendighed, stræbe at
organisere et fornuftigt Heel, der fri udtaler sit Væs-
sen i en almindelig, tilsvarende Symbolik, og ud-
giore saaledes unægtelig Tidens gode Aand, eller,
for at bruge Myrhens Udtryk, der med Hensyn paa
Modstængerne er bestemtter; den gode Deet,
Bonaparte, om hvem det derfor beder at han igien
opreste Kirken og Thronen, og stræbde i et fædres-
rativ System at forene alle Stater til een. At han
sildes som en voldsom Tyrant, maa ikke undre os,
thi det er, som skevet staaer; den Fal behestre dem
med et Fernscripter og som Lækkat Fal de sonderbrys-
des; hvor Hornusten træder frem som den ordnende,
sammensmeltende Verdensaand, der brydes nedven-
dig alle Enkelthedens Haand, alle Skitsmissens
Skranker. Hvorfor han kaldes en Gorfser, er ved

si saa nemt at sige, men at han fremstilles som en
Ebos, en Havets Son, er saa aldeles i sin mytiske
Heden, thi af det jordombæltende Hav opstiger stede
Lybrobile som med tonlig Kraft sammenknytter det
Abstilte, sammensmelter det Stridige, og vi twile
ingenlunde paa, at man engang, ved at trænge dy-
bere ind i Naturen, vil kunne angive en sydvestligos-
rende Grund, hvil hir Tids ænghedsfulde Poesie net-
op nævner den gode Aand Gorfseren, maastet har det
endog Hensyn paa det betydningsfulde Legn der
fremstiller det dybeste hemmelige Samfund i Ver-
dens Underværk. At nu denne Helt forestilles ligesom
i Egypten, og paa et Dag til Palastina, er al-
deles naturligt, thi som en anden Moses fulde han
overvinde Kogleriet og indfore Israel i det forjet-
tede Land, og at han, ligesom Moses i Gudsernes
og den hellige Ludvig i Gamlefrankernes Mythe,
standsedes ved Landets Grænser, betegnet Tidens
rigtige Gøtelse af, at Enden var ikke endba, at hvad
de saae eller hnydes at see var kun Skyggen af hvad
som i Tidernes Spide skulle aabenbareres, at en Jo-
soa endnu var i Vente som fulde Sudende Værket.
Nagtet de derfor Sildre Bonaparte som en seerrig
Keiser der med Verdensrigets gamle Emblem: Or-
nen, til sin Banner, enstund behestede Europa,
maatte de dog see ham falde: dale i Westen paa Elba

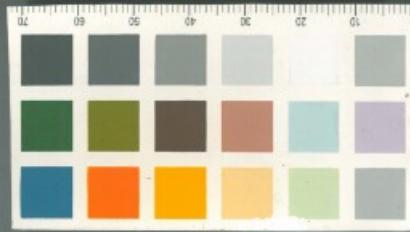

som Sol i Hav en Sommernat, etter frige plubba-
lig, men igien forsvinde til St. Helena: til den anden
Halvkugle, for der i Vintertiden som Zeus hos
Ethioperne, at samle nye Kræfter til under Baars
solens Skikkelse at fuldende Warlet. Forstegang,
figer Mythen, faldtes Bonaparte af Russerne, den
gamle Drommedids sidste Kræft; anden Gang ved
la belle Alliance (et Udtryk der ret bærer sin my-
thiske Herkomst til Skue) af Rydke og Engellæn-
dere i Forening, af Wellington og Blücher,
Navne, som klarlig hentyder paa Bølgen og Bliv-
ket, Friheds- og Fortuftsens Billeder.

Saaledes omtrecent vil Ester slagten med hoi
Nydelse betragte denne Mythe, klandt ei alene med
endnu dybere Blå, men vist ogsaa mere fuldstændig,
thi alle Myther står efter den spise Runding,
netop det Veronderings-System, for hvil-
ket Mythen figter Napoleon, og hvorover vi have
hørt de yndeligste og latterligste Klager. I Mythen
vil det da sikkert endnu komme til at hede: etter
kom Napoleon tilbage, blev efter nogen Kamp era-
knedt for Keiser, og overlod de gamle Regenter
kun en Skygge af deres Kroner. Ogsaa det vil da
ikke gaae af uben store Billeder, saafom: Blodbad,
Tyrannie, Selv-Forgudelse, Dilbedelse og andet
Slegts, hvilket jeg vil anmærke, for at man, hvis

Mythen endnu i vores Dage fulde fandt en saadan
Dissonans, dog ikke mere forfærdes og flygter for
sin egen Skygge; thi er ikke denne hele Mythe
hogstavelig Skyggen af den sande Fortufts-Historie,
som vi strax i Begyndelsen anskuede i Mythen om
Zeus og Chronos! Vil man dog ikke se, at Alt
hvad der fortelles om Revolutionen og Napoleon er
kun den matte handslige Skygge af det store Naturs
Epos, vi ere nære ved at fuldende, i det Fortuftsens
vaagnet til guddommelig Selv-Bevidshed i Na-
turens Aand, underlægger sig Historien (det
gamle Konge-Huus) og begynder sit tusindaaar-
Rige paa Jorden, med guddommelig Majestæt.

Før Dannenvirkels Læsere behøver dette Bes-
søg i den sorte Skole vist ingen Commentar, men
da dog dette Høste mulig kunde komme Golt for Die,
som hverken har læst de forrige, eller læse dette
ub, vil jeg være forsigtig nok til at sige dem, at ens-
ten de anseet Stykket for underkløgt eller splittergalt,
tilkommer Wren ikke mig, og min hele Fortjeneste
er, at have, som jeg troet ikke uheldig, givet et bes-
tueligt Billede af Natur-Philosophiens historiske
Anstue, der ingenlunde maae betragtes som sim-
pet Galstab, men som et Forsøg paa med Vinens

at nedrive Mellemwæggen mellem Klogkab og Gal-
kab, udelede dem begge af Indifferensen og sam-
mensmelte dem i en hørlig Identitet.

Om Sandhed, Storhed og Skønhed.

Hvem føler det ikke, at vi i disse tre Ord have næv-
net Alt hvad Mennesket Hu herunder kan faae til,
Alt hvad der nogensinde er attræet, lovsungeet og
forgudet, Alt hvad der af noget Væsen kan eies og
begribes! Hvem kender noget til Historien, og ved
ikke, at hvor usige end de Forestillinger vare, man
gjorde sig ved hine Ord, saa udtrykte de dog hvad
man attræarde, saa skattede man sig dog lykkelig ved
at eie, ja følde sig endog oplivet og ophojet ved at
skue og tilbede hvad man agtede for stort og flot;
og istede man ellers ikke Sandhed, saa maatte man
dog onse at Besiddelsen var sand: usvigelig og
varig! Maar vi da spørge, hvad dog Storhed og
Skønhed og Sandhed monne være, hvor de findes,
og hvorlebes de kan faaes og beholdes? da gjøre vi
Spørgsmål som gennemryde og gennemtone den
hele Menneske: Slægt, Spørgsmål hvorpaa alle

3 B. *denne side er i en mælum* (2)

